

Beretning om min operation for Trigeminusneuralgi på "dagbogsfacon"

Fra et medlem af Trigeminus foreningen, Februar 2010

Del 1: 10.12.2009 – De første dage efter operationen

Jeg har den glædelige nyhed at berette, at jeg blev opereret (Microvaskulær dekompression) onsdag i sidste uge (02.12.09), og fik taget sting ud i dag.

Tilsyneladende har operationen virket 100 %, og samtidigt befriet mig for smerter for Horton's Hovedpine, som jeg får (fik) når mine trigeminussmerter bliver for voldsomme. Jeg kunne mærke Horton'nen ligge og lure i baggrunden den sidste uge før min operation, og kl. 06:20 på selve operationsdagen, fik jeg faktisk et egentlig anfald, som først lettede lidt før 07:45, hvor jeg skulle have operationsbeklædningen på, for at blive kørt ned kl. 08:00.

Jeg var selvfølgelig voldsomt nervøs for, om disse anfald ville fortsætte efter operationen. for jeg ville nødtigt kæmpe med dem, mens jeg lå på intensiv for at komme mig til hæfterne oven på operationen (og ej heller derefter i øvrigt).

Operationen (fra jeg blev kørt ind på operationsstuen og til jeg blev kørt ud igen) varede 4,5 time, så mine børn, der rent faktisk var kommet kl. 06:15 for at ønske "pøj, pøj", og min kone der kom kl.09:30, var noget bekymrede over den lange ventetid.

Men som sagt virker operationen, så vi er alle glade.

Det første døgn på intensiv havde jeg vist et ret lavt blodtryk. Det apparatur, der overvågede dette gav hele tiden alarm, så sygeplejersken, der overvågede mig slog alarmen fra og målte regelmæssig mit blodtryk med traditionelt oppusteligt blodtryksudstyr.

Muligvis hænger det lave blodtryk sammen med den medicin jeg får, for at reducere tilbøjeligheden til Hortonanfald, en medicin der virker blodtryksænkende?

Stærkt forskrækket blev jeg, da jeg allerede torsdag formiddag skulle have fjernet mit kateder, og selv gå på toilettet. Men det gik, og jeg begyndte at føle mig helt kry indtil torsdag aften, hvor jeg fik en voldsom kvalme, men heldigvis ikke havde noget af betydning at få ud.

Da de kom og tilbød mig morgenmad fredag morgen erklærede jeg, at jeg ikke ville være i stand til at indtage føde. Jeg fik herefter lagt et drop for at øge væskemængden i systemet. Samtidigt blev der i injektionsstutsen på "droppet" indsprøjtet et middel som i løbet af ca. 30 minutter tog min kvalme og gjorde mig i stand til at spise.

Den læge, der havde udført operationen, Lisette Willumsen, kom lidt senere forbi og sagde, at hun havde håbet, at jeg kunne komme hjem samme dag (dvs. 2 døgn efter operationen), men at hun med baggrund i kvalmen nu ville foreslå, at jeg kunne tage hjem søndag.

Jeg måtte have mere kvalmestillende medicin i løbet af fredagen, men nu på pilleform. Lørdag formiddag fandt sygeplejersken, der havde tilsyn med mig imidlertid, at jeg kunne tage hjem, og efter samråd med den læge, der var på vagt, blev det besluttet.

En ting jeg synes de var lidt langsomme til (eller glemte), var at fjerne de injektionspuder, der var ilagt mine stramme hospitalsstrømper og var stukket ind i anklerne. Det er tilsyneladende der, anæstesi-lægerne giver deres doser under bedøvelsen.

På nær smerterne i sårregionen, som jeg tager Panodil for, har jeg egentligt haft det godt, siden lørdag formiddag, men jeg er typisk blevet træt og har trængt til et hvil efter 3-4 timer oppe.

Torsdag d. 10. fik jeg som omtalt i indledningen taget mine sting, så nu er jeg spændt på hvor hurtig restitueringen forløber. Nok er spændingerne i såret fjernet (eller i mindre grad omfordelt), men trætheden er der fortsat som ovenfor nævnt, men det var jo også bare i dag.

Del 2: Efter udtagning af sting

Fra torsdag i sidste uge (hvor stingene blev taget) og til i dag (onsdag d. 16. december) er ingen mærkbar forandring sket. Dvs. jeg kan gradvist dreje hovedet mere fra side til side og også mere op og ned. Derimod er mine smerter, og mit behov for at tage "Panodil'er" hver 8. time snarere forøget, og jeg opdoserer til 2stk hver 6. time.

Derimod pågår nedtrapningen af medicinen mod Trigeminusneuralgi & Horton.

Lige før operationen var jeg så præget af mine smerter, at jeg var kommet op på at få en dagsdosis på:

- 1400mg Trimonil og 250 mg Lamotrigin mod Trigeminusneuralgien og
- 600 mg Veraloc mod Hortonanfaldene

Her 2 uger efter operationen er jeg således nede på ca. 2/3 dosis af Trigeminus-medicinen og på ca. 25% af Horton-medicinen. Specielt godt nyt er, at jeg nu igen

får lyst til en "genstand", og kan tåle at tage den, om end foreløbigt i mindre mængder.

3 uger efter operationen (ca. d. 22.) er behovet for Panodil'er overstået, og sårskorperne for alvor begyndt at falde af. 5 uger efter er der dog fortsat en enkelt lille skorpe tilbage. Ved nævnte tidspunkt (5 uger efter operationen) mærker jeg ikke meget til nogen efterveer, undtagen hvis jeg rør hovedbunden i området, hvor jeg forsat føler en stor ømhed.

Ca. 7 uger efter operationen er førnævnte ømhed reduceret, så jeg gerne rør hovedbunden, selv om en stor del af hovedbunden rundt om øret og helt op på issen fortsat føles lidt mærkelig "snurrende", måske som efter en bedøvelse ved tandlægen.

Jeg har nu været til opfølgning på hospitalet d. 3. februar – 2 måneder efter operationen – og alt blev fundet OK. Jeg føler mig i hvert fald meget glad for et vellykket forløb, som fuldt har taget mine smerter for såvel Trigeminus som Horton, og uden at jeg i praksis føler nogen negative sideeffekter undtagen ovennævnte "snurren" ved berøring af hovedbunden. Mon ikke den efterhånden vil fortage sig yderligere?